

er flet, saalænge der ikke er kommet nye Love, er der heller ikke Rogen, der forlanger, at disse gamle Indtagter skulle udelades. Den Bemærkning af den ærede Minister er jeg derfor slet ikke i Stand til at forstaa; den forekommer mig at stemme meget lidt med selve Finantslovens Indretning. — Efter at have gjort denne Bemærkning, skal jeg tillade mig at udtale et Par Ord angaaende den politiske Debat, vi have været Vidne til. Det har i høi Grad undret mig, at man har fundet det saa forunderligt, at denne Regjering fandtes paa sin Plads, da vi kom sammen den 25de April. Hvorfor skete Grundlovsforandringen? Den skete, for at det kunde ske, som nu er flet, for at der kunde blive et Thing, som kunde sætte en Hensigt, paa en ganske anden Maade end efter den gamle Grundlov, paa, hvad den almindelige Valgrets Repræsentant besluttede. Det blev udtalt tydelig og klart. Jeg skal f. Ex. nævne Madvig som den, der sagde det klart forud, at man maatte ikke tro, at man nu vilde slippe Leiligheden af Hænde, til at faae en bedre Repræsentation, da man ikke havde den Mening, at den Repræsentation, man havde eller kunde faae efter Sunigrundloven, var den heldigste, der overhovedet kunde faas i Danmark. Det blev sagt dengang med klare Ord, at det var det, man vilde, og at Landstinget skulde have en anden Stilling ogsaa i den Henseende, at det fik mere Indflydelse paa Finantsloven. Det blev sagt os forud for Grundlovsforandringen. (Th. Nielsen: Men det var ikke Klog!) Ja, det er noget ganske andet, det skulle vi senere komme til. Derfor de Mænd, der bevirkede Grundlovsforandringen, nogenlunde have havt en Forestilling om, hvad det var, de gjorde, maa de have havt en Tanke om, at der skulde komme en Tilstand som den, der nu er. Man har i nogle Aar efter Grundlovsforandringen gaaet saadan stille hen, fordi Forholdet i dette Thing omtrent var, ligesom det havde været tidligere, at nemlig den demokratiske Del var et Mindretal; men fra det Dieblif, dette Thing fik et demokratisk Flertal, føltes det paa en anden Maade, end man tidligere havde følt det, og nu er det, at man forbaufes over, at uagtet her er $\frac{3}{4}$ af Thinget, som staar imod den nuværende Regjering, skal dog dette Thing ikke være regelgivende for Regjeringens Førelse. Men jeg spørger, hvorfor skulde dette Ministerium gaa, naar det netop har opnaaet det, man vilde ved Grundlovsforandringen; det ser jeg ikke, der er mindste Grund til. Men vi skulle snart komme til at se, at, ihvorvel det i Gen-

hold til Grundlovens Bogstav kan indtage denne Stilling, er det et stort Spørgsmaal, om det vil kunne hævede denne Stilling i Eiden, og om det har gjort Ret i at hævede den saa længe, som det har gjort det. Det Punkt, som jeg nævnte, at dette Thing nu har faaet et saa stort Flertal af Modstandere af den aristokratiske Regjering, som vi ere i Besiddelse af for Diebliffet, minder mig om, at det var ogsaa forudsat at ville ske, naar Grundlovsforandringen indtraadte. Jeg husker klart endnu, hvorledes Monrad i denne Sal sagde: De Herrer, der nu saa ivrig ønske denne Grundlovsforandring, læg Mærke til, at De maatte berede sig en Umulighed ved Forandringen; dersom der indtræder en Konflikt mellem de to Thing, og man da skrider til Opløsning, maa man vente, at det opløste Thing hver Gang vender mere ensidigt tilbage. Man kalder jo dette Thing — ja jeg vil ikke sige med Rette, men det kaldes saaledes i Almindelighed, den almindelige Valgrets Repræsentant. At vor Valgret ikke er almindelig, veed Enhver; jeg staar ikke her og taler om Kvinder og Børn osv., men vil henlede Opmærksomheden paa, at alle myndige Mænd efter min Mening f. Ex. kunne tænkes at have en begrundet Afkomst til ved en Grundlovsforandring at komme i Betragtning som Valgere. Derfor mener jeg, at det er med stor Urette, at man kalder vor Valgret „almindelig Valgret“. Men nu bestaar dette Thing for tre Fjerdedele af Mænd, der ville hævede den almindelige Valgrets Indflydelse, og der kan rimeligvis komme flere, men Regjeringen betragter ikke dette Thing saaledes efter Allet; fra Regjeringens Standpunkt er det ligegyldigt, om der er en stor eller lille Majoritet her af Tilhængere af den almindelige Valgret; den betragter denne Forsamling som den ene Side af Folkerepresentationen, nemlig som den almindelige Valgrets Repræsentation, og det andet Thing betragter den ligesaa fuldt som en berettiget Folkerepresentation med Undtagelse af de Kongevalgte, som den ærede Minister sagde igaar; for ham staar det saaledes, at det ene Thing er ligesaa berettiget som det andet. Det var deres Anskuelse, ogsaa da vi fik Grundloven, og jeg spørger derfor, hvorfor skulle vi saa forundre os over, at de blive siddende paa deres Pladser, naar de netop have tilveiebragt en saadan Tilstand, som de ønskede at faae tilveiebragt ved Grundlovsforandringen. Er der Rogen, der har stemt for Grundlovsforandringen og ikke har forudsat, at det maatte komme saaledes, saa har han ikke været uadvaeret af forskellige af vore mest